This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 44.

E. Coll. Bal. Oxon.

TAYLOR INSTITUTION

BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH M.A.

OF BALLIOL COLLEGE.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΒΗΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ.

ACCEDIT

NTERPRETATIO LATINA,

EX EDITIONE

COBI GRONOVII.

GLASGUAE:
IN AEDIBUS ACADEMICIS
UDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
MDCCLVII.

ΚΕΒΗΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ.

ΕΤΥΓΧΑΝΟΜΕΝ περιπατῦντες ἐν τῷ τῦ Κρόνυ ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωρῦμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τῦ νεω, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθυς ἔχυσα ἰδίυς· ὅς ὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, τίνες καὶ ποτε ἦσαν. ὅτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, ὅτε στρατόπεδον· ἀλλὰ περίβολος ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων ἑτέρυς περιβόλυς δύο, τὸν

A 44.

E. Coll. Bal.

υθολογία δύναιτο. ὁδὲ
ολιτικὸν ἀνάθημα· ἀλ-
τις πάλαι πολὲ ἀφίκε-
ἀνὴρ ἔμφρων, κὴ δεινὸς
δίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ
ρειόν τινα καὶ παρμενί-
λωκὼς βίον, ἃς τό, τε ἱε-
κὴ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε
ῳ. πότερον ἔν, ἔφην ἐγὼ,
τὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις
ς; κὴ ἐθαύμασά γε, ἔφη,
πολὺν χρόνον, νεώτερος
λὰ γὰρ κὴ σπουδαῖα διε-
καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς
γίας πολλάκις αὐτῷ ἠ-
διεξιόντος. πρὸς Διός τοί-

μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ ἡ πύλη ἐπὶ τῷ πρώτῳ περιβόλῳ· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τῷ περιβόλῳ, πλῆθός τι γυναικῶν ἐωρᾶτο. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τῷ πρώτῳ πυλῶνος καὶ περιβόλῳ, γέρων τις ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προσάττων τι τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρεσὼς, οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· ὁ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι, τί ποτε

αὕτη ἡ μυθολογία δύναιτο. ὁδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα· ἀλλὰ ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ πυθαγόρειόν τινα καὶ παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὃς τό, τε ἱερὸν τοῦτο καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ. πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον, νεώτερος ὤν. πολλὰ γὰρ καὶ σπουδαῖα διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. πρὸς Διὸς τοί-

νυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει ὖσα, διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐςιν ὁ μῦθος. ὑδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τοτὶ πρῶτον δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. οἷόν τι; ἔφην ἐγώ. ὅτι, εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσητε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαθεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. ἔςι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆς σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προβάλλετο τοῖς

ἀνθρώποις. εἰ μὲν ἔν αὐτὸ συνίῃ τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς σφίγγος. ὡς αὕτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί ὅτε ἀγαθὸν, ὅτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' ἔν ἐάν μέν τις μὴ συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς· ὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ, καὶ μικρὸν, ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπα-

τὸν τόπον τοῦτον καθ' ὃν εἰσπορευέσθαι ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι; ὁρῶ. ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην. ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. εἶτα τί πράττει αὕτη; τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; πλάνη, ἔφη, καὶ ἄγνοια. εἶτα τί; πιόντες τοῦτο, πορευόμεθα εἰς τὸν βίον. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ

δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; ὁρῶ. αὗται τοίνυν, δόξαι, καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ἡδοναὶ καλοῦνται. ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι. πῇ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην. ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ

τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι, ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς, ἡ ἐν τῷ βίῳ· ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ, ὥσπερ ὁρᾷς τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπη ἂν αὗται δεικνύωσιν; ὁρῶ τοῦτο, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἐσηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς προσύλου; καλεῖται μὲν, ἔφη, τύχη. ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. αὕτη ἔν τί ἔργον ἔχει; περιπορεύεσθαι παντοχῇ, ἔφη, καὶ παρ' ὧν μὲν ἀρ-

πάζει τὰ ὑπάρχονλα, κ᾽ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ κ᾽ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ. ὅτι ἐπὶ τροχύλε λίθε ἕστηκεν. εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ᾽ αὐτῆς δόσις. ἐκπλώσεις γὰρ μεγάλαι κ᾽ σκληραὶ γίγνονλαι, ὅταν τις αὐτῇ πιστεύσῃ. ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς ὅτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται, κ᾽ τίνες καλοῦνται; καλοῦνται μὲν οἵτοι ἀπροβούλευ-

τοι. αὐτῶσι δὲ, ἕκαστος αὐτῶν, ἃ ῥίπτει. πῶς ἂν ἐχ ὁμοίαν ἔχωσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκῶσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμῶσιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν κ) γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρὰ τῆς τύχης εἰσίν· ἔτοι δὲ κ) ἀγαθὴν τύχην αὐτὴν καλῶσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένοι, εἰσὶ, παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. ἔτοι πάλιν κακὴν τύχην αὐτὴν καλῶσι. τίνα ἂν ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι ἔτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλ-

λονῖες κλαίυσι; ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά. ταῦτα οὖν τίνα ἐσί; πλοῦτος δηλαδή, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ ἄλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια. ταῦτα ἂν πῶς οὐκ ἔσιν ἀγαθά; περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐκποιήσει διαλέγεσθαι. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα. ἔσω ἴτως. ὁρᾷς ἂν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, ὡς ἂν, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἐσηκυίας, κεκοσμημένας

ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἡ μὲν ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ ἀσωλία, ἡ δὲ ἀπλησία, ἡ δὲ κολακεία. τί ἂν ὧδε ἐσήκασιν αὗται; παραληροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς τύχης. εἶτα τί; ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. ἐὰν οὖν τις πειθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διαγωγή, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν

ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς καὶ ἠσθίετο, καὶ ὑβρίζετο. διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά· οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῃΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν δ' ἂν πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπῃ, παραδίδονται τῇ τιμωρίᾳ. ποία δέ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς ὀπίσω τι αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν,

[illegible]

ἔφη· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῆς ἀθυμία.
τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ

τέτων συμβιοῖ τιμωρέμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταςρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ· ἂν μὴ ἡ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. εἶτα τί γίνεται; ἐὰν ἡ μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίσησιν αὐτῷ ἑτέραν δόξαν καὶ ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαιδείαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν, φησι, τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν

καὶ τόπον ξενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; ἀκῶν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι; καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάξιγα ἔχουσα, καλεῖται τιμωρία· ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, ὀδύνη. ὁ δ' ἄλλος οὗτος, ὁ παρεσκευῶς αὐταῖς, δυσειδής τις καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ καλὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰσχρά, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν; ὁ μὲν ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῆ ἀθυμία. τούτοις οὖν παραδίδοται, καὶ μετὰ

τέτων συμβιοῖ τιμωρέμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταςρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ· ἂν μὴ ἡ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. εἶτα τί γίνεται; ἐὰν ἡ μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίςησιν αὐτῷ ἑτέραν δόξαν καὶ ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαιδείαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν, φησι, τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν

ἄξυσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καθαρεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· εἰ δὲ μή, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας. ὦ ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος! ἡ δὲ ψευδοπαιδεία, ποία ἐστίν; ἔφην ἐγώ. οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. ἐκεῖ, ἔξω τοῦ περιβόλου, παρὰ τὴν εἴσοδον, γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὔτακτος εἶναι; καὶ μάλα. ταύτην τοίνυν οἱ πολλοί, καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, παιδείαν καλοῦ-

σιν· ὐκ ἔσι δὲ, ἀλλὰ ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν βάλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται. πότερον ἂν ἄλλη ὁδὸς ὐκ ἔσιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα; ἔσιν, ἔφη. ἔτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἔσω τῦ περιβόλυ ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; οἱ τῆς ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐραται, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν. τίνες ἂν καλῶνται ἔτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ ῥήτορες, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ μυσικοὶ, οἱ δὲ ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ γεωμέ-

τραι, οἱ δὲ ἀστρολόγοι, οἱ δὲ ἡδονικοί, οἱ δὲ περιπατητικοί, οἱ δὲ κριτικοί, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν, ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσίν; αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. πότερον ἂν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ δία καὶ ὧδε· σπανίως δέ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι; ναὶ, ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἐπίον παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ ἡ ἄγνοια, μένει, νὴ δία,

καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ ἀφροσύνη. καὶ ἃ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν ἔθ' ἡ δόξα, ἔθ' ἡ λοιπὴ κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς ψευδοπαιδείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτων καθαρτικὴν δύναμιν. εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς δόξας, καὶ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν, τότε ἂν ἔτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτὰς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. ποία γὰρ αὕτη

ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου ὀλίγοι ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι; ὁρῶ. ὑκῶν καὶ θύραν τινὰ μικράν, καὶ ὁδόν τινα πρὸς τῆς θύρας, ἥτις ὀ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥσπερ δυσανόδου τινὸς καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; καὶ μάλα, ἔφην. ὑκῶν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις σφενὴ πάνυ, καὶ κρημνὸς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς; ὁρῶ. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδός, ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. καὶ

μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. ὀκ-
ῦν καὶ ἄνω γε περὶ τῦ βυνῦ ὁρᾷς
πέτραν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν,
κύκλῳ ἀπόκρημνον; ὁρῶ, ἔφην.
ὁρᾷς ἂν καὶ γυναῖκας δύο ἐση-
κυίας ἐπὶ τῆς πέτρας, λιπαρὰς,
καὶ εὐεκτέσας τῷ σώματι, καὶ ὡς
ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύ-
μως; ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦν-
ται, ἔφην, αὗται; ἡ μὲν ἐγκρά-
τεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, καρ[illegible]ε-
ρία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. τί οὖν τὰς
χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προ-
θύμως; παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς
παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον
θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέ-

γυσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτὰς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. ὅταν δ' ἐν παραγένωνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν ὑδαμίαν ἐπ' αὐτήν. αἶται ἀπὸ τῆς χρημνῆς προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτὰς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτὰς διαναπαύσασθαι, καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν ἰσχὺν καὶ θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὰς κατασῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακῆς,

ὥσπερ ὁρᾷς. ἐμφαίνει νὴ Δία. ὁρᾷς ἄν, ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος; καὶ μάλα. καταυοεῖς ἄν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν; ἔστιν ἄτως. ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος ἄτος; εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη· ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ εὐδαιμονία. εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν λέγεις τὸν τόπον εἶναι. ὑκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τις ἔστι καλὴ, καὶ καθεσηκυῖα τὰ

πρόσωπον, μέσῃ δὲ καὶ κεκριμένῃ ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, σολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ ....* καλλωπισμόν; ἔσηκε δὲ ἐκ ἐπὶ σροβύλε λίθε, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνε, ἀσφαλῶς κειμένε. καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσὶ, θυγατέρες τινὲς δοκοῦσαι εἶναι. ἐμφαίνει δ' ὅτως ἔχειν. τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, παιδεία ἐσίν· ἡ δὲ, ἀλήθεια· ἡ δὲ, πειθώ. τί δὲ ἔσηκεν ἐπὶ λίθε τεβραγώνε αὕτη; σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδός ἐσι τοῖς ἀφιγμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσ-

* *deesse videtur vox* δόσις *aut ejusmodi aliqua.*

φαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη; θάρσος, ἡ ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν; ἐπιστήμη, ἔφη, τὸ μηδὲν ἂν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα! ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν ἔξω τὸ περιβόλου ἕστηκεν ὕτως; ὅπως τοὺς παραγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν. εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, ὕτως εἰσάγει τούτους πρὸς τὰς ἀρετάς. πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ. οὐ γὰρ συνίημι. ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη. ὡς ἂν εἴ τις φιλοπόνως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς

ἰατρὸν ἂν δήπου γενόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα· εἶτα ὅτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καλέσησεν. εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέτατλεν, εὐλόγως ἂν δήπου ἀπωλεῖς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ. τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ ἐαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. ποῖα ταῦτα; τὴν ἀγνοιαν καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς

ἀπάτης, καὶ τὴν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. ὅταν ἴδν καθαρθῇ, πῦ αὐτὸν ἀποστέλλει; ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετάς. ποίας ταύτας; οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν, ἔτι τε ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ ἀδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται

καλεῖσθαι; ἡ μὲν πρώτη ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, ἀνδρεία, δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία, σωφροσύνη, εὐταξία, ἐλευθερία, ἐγκράτεια, πρᾳότης. ὦ κάλλιστε, ἔφην ἔγωγε! ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν! ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἔξιν περιποιήσηθ' ὧν ἀκούετε. ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν δ' ἐν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, πᾶ ἀπάγουσι; πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. αὕτη δὲ τίς ἐστιν; εὐδαιμονία, ἔφη. ποία δὲ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν

φέρȣσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐςιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων; ὁρῶ. ȣ̓κȣ̃ν ἐπὶ τȣ̃ προπυλαίȣ γυνὴ καθεςηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνȣ ὑψηλȣ̃, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐςεφανωμένη ςεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς; ἐμφαίνει ȣ̓́τως ἔχειν. αὕτη τοίνυν ἐςὶν ἡ εὐδαιμονία, ἔφη. ὅταν ȣ̓̃ν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ; ςεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τȣ̀ς μεγίςȣς ἀγῶνας. καὶ ποίȣς ἀγῶνας νενίκηκεν

αὐτός; ἔφην ἐγώ. τὰς μεγίστας, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρόσθεν αὐτὸν καθήδιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύσει, καθάπερ ἦτος ἐκείνοις πρότερον. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιποθῶ ἀκοῦσαι. πρῶτον μέν, ἔφη, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον. ἢ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι; καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. εἶτα τὴν λύπην, καὶ τὴν ὀδυρμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν

κακίαν. πάντων τούτων κρατεῖ, κ᾽ ὑ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον. ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ, κ᾽ καλλίσης νίκης! ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπὲ, τίς ἡ δύναμις τῦ στεφάνυ, ᾧ ἔφης στεφανῦσθαι αὐτὸν; εὐδαιμονική, ὦ νεανίσκε. ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, κ᾽ ὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ᾽ ἐν ἑαυτῷ. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις! ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ἄγυσιν αὐτὸν ὑπολαβῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότε-

ρον, καὶ δεικνύσιν αὐτῷ τὰς ἐκεῖ διατριβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται, κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπ' ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαι-

μονίᾳ πρόσαγμα. ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ ἀρεταὶ, ὅθεν ἦκει τὸ πρότερον. οὐκ ἀκριβῶς ἤδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε· καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράττουσιν. ἐπειδὰν οὖν

θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ὅπου ἂν βούληται, ἔφη. πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ καρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. πότερον δὲ καὶ ἐκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν; οὐδέν. οὐ μὴ διοχληθήσεται, οὔτε ὑπὸ ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπ' ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ πενίας, οὔτε

ὑπ' ἄλλης κακῆς ὑδενός. ἀπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων· καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους ὐ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. καὶ τοῦτον ὐδὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν ὅτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς βυνῆς παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐσεφανωμένοι ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινός· οἱ δὲ ἀσεφάνω-

λοι, *[οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρῖφθαι· κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων. οἱ μὲν ἐξεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀξεφάνωτοι, οἱ μὲν, ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς παιδείας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι· οἱ δὲ, ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται; λύπαι, ἔφη,

καὶ ὀδύναι, καὶ ἀθυμίαι, καὶ ἀδοξίαι, καὶ ἄγνοιαι. πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολυθεῖν. νὴ Δία, πάντα, ἔφη, ἀκολυθοῦσιν· ὅταν δὲ οὗτοι παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, οὐκ ἑαυτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ' εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἀθλιοί εἰσι καὶ κακοδαίμονες, οἳ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν ἀσωτίαν, καὶ

τὴν ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίῳ. τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρόπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγῆνται εἶναι. αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι ἱλαράτε καὶ γελῶσαι, τίνες καλῆνται; δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγῆσαι πρὸς τὴν παιδείαν τὰς εἰσελθόντας πρὸς τὰς ἀρετὰς, ἀνακάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναπείλωσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν οὓς τότε ἀπήγαγον. πότερον ἦν, ἔφην ἐγὼ, αὗται εἰσω πρὸς τὰς ἀρετὰς εἰσπορεύονται; ἔφη, ἦ. ἡ γὰρ θέμις δόξαν

εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα, ὅταν ἡ παιδεία παραλάβῃ, ἀναχάμπτουσιν αὖται πάλιν, ἄλλους ἄξουσαι. ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται. ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην, ἐξηγῆσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδεπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί προστάττει τὸ δαιμόνιον, τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον, ποιεῖν. θαρρεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαρρεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.

ἐκτείνας ἔν τὴν χεῖρα πάλιν, ὁ-
ρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην,
ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ
λίθε ςρογγύλε ἑςάναι, ἣν κ᾽ ἄρ᾽ι
ὑμῖν εἶπον ὅτι τύχη καλεῖται;
ὁρῶμεν. ταύτη, κελεύει, ἔφη, μὴ
πιςεύειν, καὶ βέβαιον μηδὲν πι-
ςεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ,τι
ἂν παρ᾽ αὐτῆς λάβη τις, μηδὲ
ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι· ἐδὲν γὰρ κω-
λύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι,
κ᾽ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ
τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύ-
την ἔν αἰτίαν, κελεύει, πρὸς τὰς
ἑαυτῆς δόσεις ἐκ ἥτλες γίγνες-
θαι, κ᾽ μήτε χαίρειν ὅταν διδῷ,

μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογισμῦ, ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα, ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τῦτο ἂν τὸ δαιμόνιον κελεύει, μὴ θαυμάζειν, ὅ,τι ἂν πράττοι αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρυσι, καὶ ἴδιον νομίζυσιν εἶναι. ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, ὑ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τύτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ

ὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν
κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κε-
λεύει ἔχειν τὸ δαιμόνιον κ᾽ πρὸς
τὴν παρ᾽ αὐτῆς δόσιν· καὶ μνη-
μονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύ-
σιν ἡ τύχη, ὥςε, ἃ δέδωκεν, ἀ-
φελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν
δῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δὲ
ἀφελέσθαι ἃ δέδωκεν. ὐ μόνον
δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὐπάρχοντα.
ἃ γᾶν διδῷ, κελεύει λαμβάνειν
παρ᾽ αὐτῆς, κ᾽ συντόμως ἀπελ-
θεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν κ᾽
ἀσφαλῆ δόσιν. ποίαν ταύτην; ἔ-
φην ἐγώ. ἣν λήψονται παρὰ
τῆς παιδείας, ἣν διασωθῶσιν ἐ-

κεῖ. αὕτη ἄν τίς ἐστιν; ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν ἄν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι ἀκρασία καὶ ἡδυπάθεια καλοῦνται, καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδέν, ἕως ἂν πρὸς τὴν ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται. κελεύει ἄν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβεῖν ὅ,τι ἂν βέλωνται παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· εἶτα

ἐντεῦθεν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀλη-
θινὴν παιδείαν συντόμως. ταῦτ'
ἐστίν, ἃ προσάσσει τὸ δαιμόνιον.
ὅσις τοίνυν παρ' αὐτά τι ποιεῖ
ἢ παρακύει, ἀπόλλυται κακὸς
κακῶς. ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξένοι,
ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστιν.
εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι περὶ
ἑκάστου τούτων, ὑδεὶς φθόνος. ἐγὼ
γὰρ ὑμῖν φράσω. καλῶς λέγεις,
ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐ-
τοὺς τὸ δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ
τῆς ψευδοπαιδείας; ταῦθ' ἃ δο-
κεῖ εὔχρηστα εἶναι. ταῦτ' ἔν τινα
ἐστί; γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν
ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλά-

των φησὶν ὡσανεὶ χαλινῷ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, ἢ ὄ; ἀνάγκη μὲν ὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μέν τοί ἐστι· πρὸς δὲ τὸ βελτίως γενέσθαι ὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. ὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίως γενέσθαι ἄνδρας; ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίως γενέσθαι. ὅμως δὲ ὐκ ἄχρηστα καὶ κεῖνά ἐστιν. ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά τοτε, ὅμως μέν τοί γε ὐκ ἄχρηστον

ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτὰς τὴν φωνὴν
ἀκριβεστέραν ἔχειν, κἄν τι συνή-
καμεν. ἔτω καὶ ἄνευ τούτων τῶν
μαθημάτων οὐδὲν κωλύει γενέσ-
θαι. πότερον οὐδὲν προέχουσιν
οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ
βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων
ἀνθρώπων; πῶς μέλλουσι προέ-
χειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατη-
μένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσ-
περ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμε-
νοι ὑπὸ πάσης κακίας; οὐδὲν γὰρ
κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα,
καὶ καλέχειν τὰ μαθήματα πάν-
τα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ
εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον,

καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. πῶς οὖν ἔτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; εὐδαιμῶς φαίνεται, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ αἴτιον; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τὸν τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν παιδείαν τὴν

ἀληθινὴν, οἱ τύτυς τὰς μαθηματικὰς παραλλάτ]ουσιν; ὥςε, πῶς ἔτι προέχυσιν ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέςεροί εἰσι. πῶς, ἔφην, τῦτο, ἐγώ; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιῦνταί γε ἐπίσαθαι, ἃ ὐκ οἴδασιν. ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτυς αὐτὰς ἀνάτκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. εἶτα τὸ ἕτερον ὐχ ὁρᾶς, ὅτι κ᾽ αἱ δόξαι ἐκ τῦ πρώτυ περιβόλυ εἰσπορεύονται πρὸς αὐτὰς ὁμοίως; ὥςε ὐδὲν ἔτοι ἐκείνων βελτίυς εἰσὶν, ἐὰν μὴ κ᾽ τύτοις συνῇ μεταμέ-

λεια, κ᾽ πειθῶσιν, ὅτι ὐ παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν, δι᾽ ἣν ἀπατῶνται. ὕτω δὲ διακείμενοι, ὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, ὕτω ποιεῖτε, κ᾽ ἐνδιατρίβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μή, ὐδὲν ὄφελος ἔσαι ὧν νῦν ἀκούε. ποιήσομεν. τῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς ὐκ ἔσιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνυσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς τύχης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλύτεῖν,

τοι. αὐτῶσι δὲ, ἕκαστος αὐτ-
ρίπλει. πῶς ἂν ἐχ ὁμοίαν ἐ-
τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν εὐ-
δοκῶσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμο-
ἐκτεταχότες τὰς χεῖρας; οἱ
δοκῶνλες, ἔφη, χαίρειν χ' γε-
αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τι παρα-
τύχης εἰσίν· ἤτοι δὲ χ' αγ-
τύχην αὐτὴν καλῶσιν. οἱ
κῶνλες κλαίειν, καὶ τὰς χ-
ἐκλελαχότες, εἰσί, παρ' ὧν α-
λελο ἃ δέδωκε πρότερον α-
ἤτοι πάλιν κακὴν τύχην α-
καλῶσι. τίνα ἂν ἔσιν ἃ δί-
αὐτοῖς, ὅτι ἤτως οἱ μὲν λα-
νοντες χαίρωσιν, οἱ δὲ ἀπο-

τὸ ζῆν, ἢ ἀγ
μὴ ἀπιθα
ατον γὰρ τὸ αὐτὸ
κὸν καὶ ἀγαθὸν εἶ
ὠφέλιμον καὶ β
ἢ αἱρετὸν ἢ φευκτ
ἀπίθανον μέν. ἀλλ
τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑ
κακόν τι ὑπάρχει αὐτ
αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν; ἀλ
ὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζ
κῶς ζῆν. ἢ οὔ σοι φαίνετα
λει οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶ
τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν
τὸ δὲ ζῆν οὐ κακόν ἐστιν· ἐπεὶ
κακόν, τοῖς ζῶσι καλῶς

τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ γικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ. πότερον ἔν καὶ κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν; ἔμοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακόν, ἔφην ἐγώ. πῶς ἔν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακόν; ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. καὶ κακὸν ἄρα

λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; ἔγωγε. μὴ ἄν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύναλον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. ἔτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρελὸν καὶ φευκλὸν ἅμα ἀεί. ἀπίθανον μέν. ἀλλὰ πῶς ἂν, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχοι, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, ἂν κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐςιν; ἀλλ' ἂν τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ ἄν σοι φαίνεται; ἀμέλει ἂν ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐςι. τὸ δὲ ζῆν ἂν κακόν ἐςιν· ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς

κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν
αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κα-
κόν. ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.
ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαί-
νει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ
τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγα-
θὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε κακόν. ὥσ-
περ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ἐν
τοῖς ἀῤῥωστήμασίν ἐστι νοσερὸν καὶ ὑ-
γιεινόν, οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν
ἐστι ταῦτα. σὺ τοίνυν οὕτω θεώ-
ρησον· πότερον ἂν βούλοιο ζῆν
κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ
ἀνδρίως; ἀποθανεῖν ἔγωγε κα-
λῶς. οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κα-
κόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι

πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τῦ ζῆν. ἔσι ταῦτα. ὑκῦν ὁ αὐτὸς λόγος κὴ περὶ τῦ ὑγιαίνειν, κὴ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ ὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τὐναντίον, ὅταν ἡ περίσασις τοιαύτη. ἀληθῆ λέγεις. ἄγε δή, σκεψώμεθα καὶ περὶ τῦ πλεῖν ὕτως· εἴγε θεωρεῖν ἐσιν, ὡς πολλάκις ἐσὶν ἰδεῖν ὑπάρχονλά τινι πλῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα τῦτον καὶ ἀθλίως. νὴ Δία πολλύς γε. οὐκῦν ὐδὲν τύτοις ὁ πλῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. ὐ φαίνεται. αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. ὑκῦν τὸ σπεδαίυς εἶναι, ὐχ ὁ πλῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ

ἡ παιδεία. εἰκός γε. ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου πῦ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ ὠφελεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι; φαίνεται. ὅτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστασθαι τῷ πλοίῳ χρῆσθαι. δοκεῖ μοι. πῶς ἂν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν; ὀδαμῶς. ὀκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσεται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς κ᾽ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς. ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. κ᾽ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ,

τῦτό ἐςι τὸ ταράτ]ον τὺς ἀνθρώπυς κ᾽ βλάπ]ον, ὅταν τιμῶνται τε αὐτὰ, καὶ οἴων]αι διὰ τύτων μόνων εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ πάνθ᾽ ἑπομένως πράτ]ωσιν ἕνεκα τύτων, καὶ τὰ ἀσεβέσα]α δοκῦν]α εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχυσι διὰ τὴν τῦ ἀγαθῦ ἄγνοιαν.

ἀγνοῦσι γὰρ, ὅτι ὐ γίνε]αι ἐκ κακῶν ἀγαθόν. πλῦτον δέ ἐςι πολλὺς κ]ησαμένυς ἰδεῖν ἐκ κακῶν κ᾽ αἰσχρῶν ἔργων· οἷον λέγω ἐκ τῦ προδιδόναι κ᾽ λη]ζε]αι κ᾽ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀπος]ερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν κ᾽ μοχθηρῶν. ἔςι ταῦτα. εἰ τοίνυν γίνε]αι ἐκ κακῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸν πλῦτον. συμβαίνει ὕτως ἐκ τύτυ τῦ λόγυ. ἀλλ᾽ ὐδὲ τὸ

φρονεῖν γε ὐδὲ δικαιοπραγεῖν ὐκ ἔϛι κλήσαϑαι ἐκ κακῶν ἔργων. ὡσαύτως δὲ οὐδὲ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων· ὐδὲ ὑπάρχειν ἅμα τὰ αὐτὰ δύναϑαι. πλεῖϛον δὲ κῆ δόξαν κῆ τὸ νικᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια, ὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ μελὰ κακίας πολλῆς· ὥϛε ὐκ ἂν ἦ ταῦτα ἀγαθὰ ἤτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν. ἱκανῶς μοι δοκεῖϛ λέγειν, ἔφην.

ΤΕΛΟΣ.

TYPOGRAPHUS
LECTORI S.

IN hac Cebetis editione praecipue ſecuti ſumus eam Jac. Gronovii, quam ille adornavit adjutus variantibus Lectionibus trium M. SS. ex Bibliotheca Regia Paris. quorum primum ait " bene vetuſtum, ſecundum " longe minore natu, tertium a Jano Laſcare exara- " tum." et plurima quidem correxit et reſtituit ope primi praeſertim iſtius et vetuſti codicis. aliquando tamen, ipſi nimium confiſus, quaedam ſine cauſa mutaſſe videtur, nonnunquam ipſos calami lapſus adoptaſſe. Inſpeximus praeterea variantem ſcripturam M. S. codicis a Relando editam. quaedam etiam confirmavimus ope trium veterum editionum. quarum prima Venetiis impreſſa 1540 per Jo. Ant. de Nicolinis de Sabio, in fine Grammaticae Conſtantini Laſcaris. ſecunda, Baſileae 1541. tertia Venetiis 1557 apud P. Manutium, inter alia poſt Laſcaris Grammaticam. Emendationem unam aut alteram propoſuimus, vix quidquam ſine M. SS. mutantes. Horum omnium rationem reddent notulae ſequentes.

NOTULAE.

PAG. 3. l. 8. ἢ ποτε] ita Gron. ex M. SS. ſuis omnibus, et ita omnes editiones veteres. in vulgatis habetur ποθεν orta ex Wolfii conjectura. eſt autem ποτε indefinitum hic, ut infra p. 4. l. ult. et p. 6. l. 4. ejus vim intendit hic adjecta ἢ——τίνες ποτε ἦσαν, *quaenam tandem eſſent*——τίνες ἢ ποτε ἦσαν *quaenam omnino tandem eſſent*. ita Xenophon Hellenic. 2. in loco a Budaeo allato p. 398. ed. R. Steph. ὅτις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε ἢ καλέσαι χρὴ.——*quonam omnino tandem nomine vocandus eſt.*

4. 10. δὲ] Gron. δ' ex M. S. 1.

4. penult. δ'] Gron. δὲ ex M. S. 1.

5. 12. πολὺν χρόνον, νέωτερος ὤν. πολλὰ γὰ] ita M. S. Relandi, et ita collegit Gron. ex M. S. 1. caeterum νέωτερος ὤν non videtur reſpicere ad πάλαι ποτὲ, ut cenſet Gron. ſed forte ſententia eſt " quin et ipſum " diu ſum admiratus *junior ſeniorem.*"

10. 3. ἤθει] ita Gron. ex M. SS. omn. et editione Pariſienſi ap. Martinum Juvenem 1557. ita etiam M. S. Relandi, et quidem edd. duae Venet. 1540. 1557. exhibent εἴθει, vitium forte ex ἤθει ortum. vulgo εἴδει.

11. 7. συμπλέκονται] Gron. πλέκονται.

12. 7. περιάγονται] M. SS. Gron. et ed. Paris.

1557. habent περιάγονται, ut et Relandi M. S. et edd. Venet. 1540 et 1557, et Baſil. 1541.

13. ult. μὲν] ita Gron. ex M. SS. omn. et ed. Paris. atque ita M. S. Relandi vulgo ἢ.

15. 10. ἐκποιήσει διαλέγεσθαι] ita Gron. ex M. S. 1. et confirmavit hanc rationem loquendi ex Theophraſto et Polybio. ita etiam habet M. S. Relandi. vulgo διαλεξόμεθα, ſcioli forte interpretamentum.

15. 12, 13. ὡς ἄν παρέλθοις] M. S. Relandi habet παρέλθῃς, veriorem forte ſcripturam. ſic prius p. 9, 10. ὡς ἄν εἰσέλθωσιν.

15. 14. ὡς ἄν] abſunt vulgo hae duae voces. Gron. reſtituit ex M. S. 1. habentur etiam in M. S. Relandi. et eſt quidem particulae ἄν repetitio hujuſmodi apud ſcriptores optimos frequentiſſima.

16. 13. εἰσωθεῖν] aberat haec vox ab edd. vulg. reſtituit Gron. ex M. SS. omn. et ed. Paris. 1557. adeſt etiam in M. S. Relandi et in edd. veterib. Venet. 1540. et 1557. et Baſil. 1541.

17. 13. ἐπιλίπῃ] ita Gron. ex M. S. 1. at 2. et 3. ut et edd. ἀπολίπῃ. Relandi M. S. ἐπιλείπῃ.

18. 1. σκοτεινόν] poſt hanc vocem, videtur excidiſſe ex omn. M. SS. verbum ὀρῶ. quin et omnes quae ſequuntur voces uſque ad ἢ μάλα, in uno M. S. deſunt, teſte Relando.

18. 12. καὶ] ita Gron. ex MSS. omn. at edd. omnes μεῖα. Relandi M. S. habet μέτ' αὐτῦ. unde forte vera lectio eſt μεῖα τυῖῦ τις ὁμοία αὐτῷ.

19. 7. ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ] Gron. M. S. 1. exhibet haec ita ἀπὸ τύχῃ (post haec aliquid deletum est) ἔσεται συναντήσασα.

20. 1. ἄξουσαν] vulgo ἄγουσαν, quod et edidit Gron. sed reperitur ἄξουσαν in M. SS. 1. 2. Gron. et pro hoc αὔξουσαν in M. S. 3. est et ἄξουσαν in M. S. Relandi, et in edd. Venet. 1540. et Basil. 1541.

20. 2. καθαρεὶς] ita edd. illae tres veteres et etiam Wolfii, sed ille interserit [καθαρθεὶς] ex conjectura. Gron. M. S. 1. habet καὶ καθαρθεὶς, et paulo post ἐν τῷ βίῳ sine παντὶ.

20. 6. ψευδοδοξίας] ita omn. edd. veteres. Wolfius exhibet [ψευδοπαιδείας] ψευδοδοξίας.

20. 13. καθαρὰ] M. S. 1. Gron. καθάριος.

20. ult. ἀνθρώπων] M. SS. 1. 2. Gron. ἀνδρῶν.

22. 1. οἱ δὲ ἡδονικοὶ, οἱ δὲ περιπατητικοὶ, οἱ δὲ κριτικοὶ] hae voces, omnes forte, a Sciolo interpolatae, ab aliquo forte sequioris aevi Stoico. eas enim, non posse, a Cebete venisse omnes, partim ex chronologia manifestum videtur, partim ex re ipsa. nam ex iis quae postea disserit p. 23, &c. patet eum intelligere hic loci tantum τὰ γράμματα et τὰ μαθήματα, ipsosque adeo τοὺς μαθηματικοὺς appellat p. 52. l. 1.

23. 6. τούτων] ita Gron. ex M. SS. omn. vulgo τούτου. et M. SS. 1. habet τὰς τ. κ. δυνάμεις, atque ita etiam Relandi M. S.

23. 7. εἶτα ὅταν καθαρθῶσι] absunt vulgo hae vo-

ces. inſeruit Gron. ex M. S. 1. adſunt etiam in Relandi M. S.

24. 2. παιδείαν] poſt hanc vocem Gron. inſeruit ἔφην ex M. S. 1.

24. 6. πρὸς] ita omnes edd. ante Gron. forte recte, et vertendum *a janua*. Gron. πρὸ ſine nota; quod etiam in M. S. Relandi.

24. 9. δυσαύδου, &c.] ita omnes ante Gron. et videtur locus omnino ſanus eſſe. nimium ſe torquet Gron. ſine cauſa ſollicitans hic loci ſyntaxin, ut viam ſtruat lectioni M. S. 1. ex quo ſcil. edidit δι' ἀνοδίας, at Relandi M. S. habet ἀνοδιας ſine δια; et fere melius eſſet abeſſe δια ab hac voce, quandoquidem vis hujus praepoſitionis haud nimis congruat cum vi vocis ἀνοδίας. utut hoc ſit, vix crediderim, Cebetem, huic voci abſtractae addidiſſe adjectiva τραχείας, et πετρώδης. caeterum Gron. in voce ἀνοδίας interpretanda non ſatis ſibi conſtat. nam, cum in notis dixiſſet *invium* recte reſpiciens ad vocis abſtractae originem ab adjectivo nomine ἄνοδος *invius*, in verſione tamen illud *invium*, male mutavit in *praeceps*, quaſi ἀνοδία venire poſſet a ſubſtantivo ἄνοδος *via acclivis*.

24. 14. ᾗ ἔνθεν] ita Gron. ex M. S. 1. priores edd. παχεῖθεν.

25. 2. ἄνω γέ περὶ τοῦ βυτοῦ] ita Gron. cujus M. SS. omn. habent τοῦ βυτοῦ loco vulgatae τὸν βυτὸν. et in M. S. 1. abeſt γε, ſed mox pro κύκλῳ habet ᾗ κύκλῳ. at Relandi M. S. exhibet ἄνω ἐπὶ τοῦ βυτοῦ, quae

verior [illegible]
cessaria.

25. 6. [illegible]
reliquae [illegible]

26. 12. [illegible]

27. 13. [illegible]
M. SS. Gron. [illegible]

28. 1. [illegible]
quidem, [illegible]
pissime [illegible]
gine ab [illegible]
ita, credo, [illegible]
est quod [illegible]

28. 3. [illegible]
duae Venet. [illegible]
tur vox [illegible]
Snecanum.

28. [illegible]
reliquarum [illegible]

29. 6. [illegible]

29. [illegible]
1. Gron. habens [illegible]
edidit Gronovius [illegible]
positam [illegible]
ipsiusque [illegible]

30. 1. [illegible] M. SS. Gron. [illegible]
1540. et [illegible] 1541. et Paris. [illegible]
[illegible], et [illegible]

ces. inſeruit Gron. ex M. S. 1. adſunt etiam in Relandi M. S.

24. 2. παιδείαν] poſt hanc vocem Gron. inſeruit ἴφην ex M. S. 1.

24. 6. πρὸς] ita omnes edd. ante Gron. forte recte, et vertendum *a ſenua*. Gron. πρὸ ſine nota; quod etiam in M. S. Relandi.

24. 9. δυσαιόδου, &c.] ita omnes ante Gron. et videtur locus omnino ſanus eſſe. nimium ſe torquet Gron. ſine cauſa ſollicitans hic loci ſyntaxin, ut viam ſtruat lectioni M. S. 1. ex quo ſcil. edidit δι' ἀνοδίας. at Relandi M. S. habet ἀνοδιας ſine δια; et fere melius eſſet abeſſe δια ab hac voce, quandoquidem vis hujus praepoſitionis haud nimis congruat cum vi vocis ἀνοδίας. utut hoc ſit, vix crediderim, Cebetem, huic voci abſtractae addidiſſe adjectiva τραχείας, et πετρώδους. caeterum Gron. in voce ἀνοδίας interpretanda non ſatis ſibi conſtat. nam, cum in notis dixiſſet *invium* recte reſpiciens ad vocis abſtractae originem ab adjectivo nomine ἄνοδος *invius*, in verſione tamen illud *invium*, male mutavit in *praeceps*, quaſi ἀνοδία venire poſſet a ſubſtantivo ἄνοδος *via acclivis*.

24. 14. ᾗ ἔνθεν] ita Gron. ex M. S. 1. priores edd. καὶ ἔνθεν.

25. 2. ἄνω γέ περὶ τοῦ βυτοῦ] ita Gron. cujus M. SS. omn. habent τοῦ βυτοῦ loco vulgatae τὸν βυτὸν. et in M. S. 1. abeſt γε, ſed mox pro κύκλῳ habet ᾗ κύκλῳ. at Relandi M. S. exhibet ἄνω ἐπὶ τοῦ βυτοῦ, quae

verior forte ſcriptura; ſaltem ἐπὶ videtur hic loci ne ceſſaria.

25. 6. τῆς πέτρας] Gron. τῇ πετρᾳ ex M. S. 1. reliquae duae τὴν πέτραν.

26. 12. καταςῆσαι] M. S. 1. Gron. καταςήσειν.

27. 13. λέγεις] reperit hanc vocem in omn. ſuis M. SS. Gron. et reſtituit. deerat in prioribus edd.

28. 1. μέση δὲ &c.] hoc eſt *ſtaturâ corporis media quidem, eâque jam integrâ*. quamvis enim ἡλικία ſaepiſſime ad aetatem refertur, proprie tamen et ex origine ab ἥλικος de magnitudine corporea dicitur; atque ita, credo, hic loci. de aetate enim ſi dixeris μέση, non eſt quod addas ἤδη κεκριμένη.

28. 3. καὶ καλλωπισμόν] ita omn. M. SS. et edd. duae Venet. 1540. 1557. et Baſ. 1541. deeſſe videtur vox aliqua, forte ὑδέα, quam inſerui Gron. poſt Snecanum.

28. 7. δοκῦσαι] ita Gron. ex M. S. 1. et ex altera reliquarum. prius δοκῦσιν.

29. 6. ἡράκλεις] Relandi M. S. praeponit ὦ.

29. penult. εἴ τις] ita omn. edd. et M. SS. niſi 1. Gron. habens ἔτος lapſu certe ſcribentis. hoc tamen edidit Gronovius haud animadvertens particulam ἄν ſic poſitam referendam fore ad verbum ſequens τύγχανω; ipſiuſque modum ſubjunctivum neceſſario poſtulare.

30. 1. ἰατρὸν] ita tres M. SS. Gron. et edd. Venet. 1540. et Baſil. 1541. et Paris. 1547. vulgo τὸν ἰατρὸν, et ita Gron. ſed minus ex uſu articuli.

30. 1. γενόμενος] ita tres M. SS. Gron. et ed. Basil. 1541. aliae edd. ut et Gron. ipse γινόμενος. at hoc modo temporum ratio vix satis constare videtur.

30. 4. ὁ ἰατρὸς] ita M. S. 1. Gron. et ita edd. vulgatae, et tres illae vetustae Ven. 1540. 1557. et Bas. 1541. at Gron. omisit articulum contra linguae Graecae rationem. nisi forte acciderit hoc culpa typographi.

30. 5. κατέσπασεν] ita M. S. 1. Gron. et M. S. Relandi. et ita edd. Ven. 1540. et Basil. 1541. et Paris. 1547. vulgo καθέσπασε.

30. 7. ἀπωσθεὶς] ita Gron. ex omn. M. SS. existimans non prius ita editum fuisse nisi a Salmasio et Casaubono. at ita reperitur in ed. Venet. 1540. et Bas. 1541.

30. 8. ταῦτα] M. S. 1. Gron. addit μὲν, ut et M. S. Relandi.

31. 11. ὡς] Relandus edidit. αἳ.

Ibid. δοκοῦσιν εἶναι] omisit has duas voces sive Gron. sive typographus.

32. 3. ἀνδρεία, δικαιοσύνη] ita Gron. ex M. SS. 1. 2. et ita M. S. Relandi. vulgo interponitur ἡ.

32. 6. ὦ καλλίσται] omnes Gron. M. SS. ut et ille Relandi habent ω κάλλιστε.

32. 9. περιποίησηθε] Gron. et veteres edd. exhibent περιποιήσεσθε. sed ratio linguae Graecae postulat modum subjunctivum. quare ita edidimus post Relandum.

32. 13. ἀπάγυσιν] Gron. ex M. S. 1. ἄγυσιν.

33. 8. καλῶς] M. S. 1. Gron. καλῷ. et M. S. Relandi καλῶς, ἢ ποικίλῳ.

33. 9. ἔχειν] deeſt haec vox in M. S. 1. Gron. et in M. S. Relandi.

33. 10. ἢ] M. S. Gron. ἤτε.

34. 8. ποῖα &c.] M. S. 1. Gron. et ille Relandi habent ποῖα ταῦτα λέγεις θηρία.

34. 10. ἐπιποθῶ] ita Gron. ex M. SS. omn. et ita M. S. Relandi.

34. 12. θηρία ταῦτα ἄραγ] pro his M. S. 1. Gron. habet ταῦτα θηρία.

hic loci deficit M. SS. ille primus 1. et vetuſtiſſimus, ut adnotat Gronovius.

37. 5. ἥκει] de hoc dubitari poteſt. Ed. Baſil. 1541. habet ἥκε.

40. 1. * [οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] interpolatae prorſus videntur hae voces, nec in ipſis vel conſtat linguae Graecae ratio, ut monet Gron. abſunt ab ed. Paris. Martini Juvenis 1557. et in M. S. Relandi non tantum abſunt, ſed et in ipſarum loco habentur λύπης ἢ ταραχῆς.

41. 8. ὐχ ἑαυτὰς] ita M. S. 2. Gron. et ita edidit Relandus. vulgo ὐχὶ αὐτὰς, et Baſil. 1541. αὐτὰς.

45. 8. πράτ[οι] ita Gron. ex M. SS. duobus, et ita M. S. Relandi. ita igitur exhibuimus, quamvis haud prorſus certi annon melior ſit vulgata lectio πράτ[ιν.

46. 1. κωλύειν] ita edd. illae tres veteres, et ita vulgo. Gron. κωλύει nulla reddita ratione; ita tamen M. S. Relandi.

46. 13. ἐχοντὰ] vice hujus vocis Gron. in altero M. S. reperit βλέποντας.

48. ult. ἃ ϗ Πλάτων φησὶν] hae saltem voces satis evidenter apparent esse scioli cujusdam interpolatio, atque adeo in linea sequenti ἔχειν pro ἔχει. vel forte tota sententia interpolata. saltem non credibile est, enarratorem hunc, πρεσβύτην, Cebeti νεανίσκῳ loquentem, facturum esse mentionem de Platone ipsius Cebetis aequali, ut viro jam ex scriptis in Philosophia claro.

50. 1. ϗ ἡμᾶς] M. SS. Gron. ἡμᾶς ϗ, ut et M. S. Relandi.

50. 3. ϗ ἄνευ] vulgo, ut et Gron. ἄνευ sine ϗ. sed inseruimus ex M. SS. duob. Gron. et ed. Paris. 1557. et ex M. S. Relandi et edd. Venet. 1540. et Basil. 1541.

50. 4. κωλύει] Ed. Paris. 1557. addit βελτίους, quod et edidit Relandus.

53. 5. οὕτω ποιεῖτε &c.] M. SS. duo Gron. et ille Relandi ἐὰν οὕτω ποιῆτε ϗ ἐνδιατρίβητε. sed ed. Paris. 1557. Venet. 1540. 1557. et Basil. 1541. habent ἐὰν μὴ οὕτω &c.

54. 11. τὸ ζῆν] absunt vulgo hae duae voces. restituit Gron. ex M. SS. duob. et ed. Paris. 1557. adsunt etiam in M. S. Relandi, et in edd. Venet. 1540. Basil. 1541.

55. l. 8, 9. οὐκ——οὐ] vulgo absunt hae duae particulae, quamvis loci sententia manifestissime efflagitet negationem. nisi sumus utramque adsumere, priorem ex Relandi M. S. posteriorem ex Relandi textu, quamvis haud gnari unde habuerit.

55. antep. τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι. τὸ δὲ ζῆν οὐ κακόν ἐστιν.] ita Gron. ex M. S. uno; et ita quidem simplex illa hujus argumentationis ratio postulare videtur. confirmat etiam hanc lectionem M. S. Relandi, tum, quatenus recte incipiat τὸ κακῶς τοίνυν, tum quod in ipso, statim in sequenti linea, plures plane desint voces. vulgo habetur tantum τὸ τοίνυν ζῆν οὐ κακόν ἐστιν.

58. 6. ἐπίσασθαι] legendum quidem ἐπίσωνται in modo subjunctivo propter praecedentem ὅταν.

58. 8. ἄν τις κρινεῖ] emendatione opus esse videtur et legendum ἄν τις κρινοῖ.

59. 2. τιμῶνθαι] ita Gron. ex M. SS. duob. et ita M. S. Relandi. et quidem hanc esse veriorem scripturam confirmatur ex vero et proprio mediae vocis usu.

59. 3. οἴωνθαι] ita edidit Relandus. et quidem recte, nam praecedens ὅταν modum subjunctivum efflagitat. Gron. et caeteri οἴονθαι.

59. 4. μόνων εἶναι τὸ εὖ.] ita Gron. ex M. SS. duob. et ed. Paris. 1557. et ita M. S. Relandi, et edd. Venet. 1540. Basil. 1541. vulgo μόνον εὖ.

59. 5. πράττωσιν] ita ex emendatione edidimus, propter praeced. ὅταν ex qua pendet adhuc sententia. vulgo πράττωσιν.

59. 9. ἀγνοῦσι γὰρ &c.] Quae abhinc ſequuntur, minoribus typis impreſſa, Gronovius primus Graece edidit, ex Bibliotheca Regia Pariſ. comparata; ſed in quonam ex tribus iſtis M. SS. haec extiterint, haud indicavit. Impreſſa fuerunt prius Arabice, ut et Latine, verſa a Jo. Odaxio.

CEBETIS
THEBANI
TABULA.

IN aede Saturni deambulantes, cum alia complura donaria ſpectabamus; tum tabulam quandam ante ſacellum dedicatam, quae peregrinas quaſdam et peculiares fabulas depictas haberet. quae cujuſmodi et unde eſſent, conjicere non poteramus. pictura enim neque urbem neque caſtra prae ſe ferebat: ſed erat ſeptum quoddam, alia duo ſepta continens, alterum (p. 4.) majus, alterum minus. erat et porta in primo ſepto, cui magna turba aſtare videbatur. intra ſeptum vero mulieres complures conſpiciebantur. in aditu autem primi veſtibuli et ſepti, ſenex quidam ſtabat, eo geſtu et habitu, ut ingredienti turbae praecipere aliquid videretur. cum vero diu inter nos, quid commentum illud ſibi vellet, ambigeremus, ſenex quidam aſtans: non mirum, inquit, eſt, hoſpites, vos de pictura hac dubitare. nam et ex indigenis pauci norunt [5] fabulae ſignificationem. neque enim civitatis noſtrae donarium eſt: ſed olim hoſpes quidam, vir cordatus, et eruditione praeſtans, qui et dictis et factis Pythagoreae et Parmenideae vitae ſtudium prae ſe ferret, tam templum hoc, quam picturam Saturno dedicavit. an vero, inquam, ipſum hominem vidiſti, et noſti? atqui etiam, inquit, longo tempore fui eum admiratus, junior

cum essem. multa enim praeclare disserebat, et hujus ipsius fabulae doctrinam saepe cum audivi exponentem. obsecro igitur, [6] inquam, nisi magna quaepiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendae avidissimi sumus. nihil, inquit, obstat, hospites. sed illud prius vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem esse. cujusmodi, inquam, id est? quia, si auscultaveritis, atque intellexeritis ea quae dicentur, prudentes et beati evadetis: sin minus, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, male vivetis. est enim expositio, sphingis ambagibus similis, quas illa [7] hominibus proponebat; quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non assecutus erat, a sphinge occidebatur. eadem est et enarrationis hujus ratio. nam amentia sphinx est hominibus. obscure autem et haec innuit, quid in vita sit bonum, quid malum, quid neque bonum, neque malum. quae qui non intelligit, ab ea non semel interit, ut is qui a sphinge occisus devorabatur; sed paulatim per omnem aetatem, ut qui conjecti in carcerem, manum carnificis exspectant, contabescit. sin ea cognovit aliquis vice versa perit [8] amentia: ipse vero salvus manet, perque omnem vitam, malorum expers, beatus efficitur. vos igitur attenti estote, nec obiter audite. dii boni, quantam nobis cupiditatem injecisti, si ista ita sunt! ita, inquit, res est. quamprimum igitur narres velim. nam non quidem haud obiter audiemus, in tanti praesertim et praemii et supplicii exspectatione. sublato igitur baculo, et ad picturam ex-

tento, cernitis, inquit, septum hoc? cernimus. hoc primum vobis tenendum est, [9] locum hunc appellari *vitam*: et magnam multitudinem, quae portae assistit, eos esse qui in vitam venturi sunt. senex vero is, qui superne stat, chartam quandam una manu tenens, altera vero quiddam veluti monstrans, *genius* dicitur. mandat autem ingredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, faciendum sit: et, cui viae se committere debeant, si salvi esse in vita velint, ostendit. quam igitur, inquam ego, viam ingredi eos jubet? aut quomodo? viden', inquit, juxta portam solium positum, [10] qua turba ingreditur, cui mulier insidet, ficto vultu, argutaque specie, et manu poculum quoddam tenens? video, inquam: sed quae ea est? *impostura*, inquit, quae omnes homines deducit. ecquid agit ea? iis, qui in vitam ingrediuntur, facultatem suam propinat. quae vero est illa potio? *error*, inquit, et *ignorantia*. quid tum? hac pota, veniunt in vitam. num ergo omnes errorem bibunt? omnes bibunt, inquit: sed alii plus, alii [11] minus. nonne praeterea intra portam vides turbam quandam mulierum, praeditarum variis meretricum formis? video. hae ergo, *opiniones*, *cupiditates*, et *voluptates* appellantur: turbaque ingrediente exilientes, amplectuntur singulos, atque abducunt. quo vero abducunt eos? aliae ad salutem, inquit, aliae ad interitum ob imposturam. O vir optime, quam gravem potionem dicis! et quidem omnes pollicentur, se illos ad optima quaeque perducturas, et ad vitam beatam, in qua aequi-

eſcant. illi vero propter [12] ignorantiam et errorem, quem apud *impoſturam* hauſerunt, veram degendae vitae viam non inveniunt: ſed temere oberrant, ut vides item prius ingreſſos circumire, quo illae monſtrarint. video haec, inquam. ſed quae eſt illa mulier, quae caecae et furenti ſimilis, ſaxo rotundo inſiſtit? vocatur, inquit, illa quidem *fortuna*: neque caeca ſolum eſt, ſed et inſana et ſurda. ea ergo quo munere fungitur? paſſim, inquit, vagatur: et aliis quod habent, [13] rapit, aliiſque largitur; iiſdemque rurſus ſtatim eripit quae dedit, eaque donat aliis temere et inconſtanter. recte igitur ſignum ejus naturam declarat. quodnam illud? inquam quod rotundo ſaxo inſiſtit. id vero quid ſibi vult? non tuta et firma ejus eſſe munera ſignificat. magnae enim et graves jacturae fiunt, cum quis ei fidem habet. quid? magna illa turba quae eam circumſtat, quid petit, et qui vocantur? dicuntur hi *inconſiderati*. ſinguli vero ea [14] petunt quae illa abjicit. qui ergo fit, ut non eodem ſint vultu: ſed alii laetari, alii moerere paſſis manibus videantur? qui laetari et ridere videntur, ii ſunt, inquit, qui aliquid a *fortuna* acceperunt; iidemque *fortunam proſperam* eam vocant. qui vero plorantium ſpecie manus extendunt, ii ſunt, quibus ea eripuit quae ante dederat. hi contra, *malam fortunam* eandem appellant. quae ſunt ergo illa quae largitur, cum et ii qui ea accipiunt, ita laetentur; et qui amittunt, [15] plorent? haec quae vulgo bona cenſentur. ea quae ſunt? divitiae ſcilicet, gloria, nobilitas,

liberi, imperia, regna, et id genus alia pleraque. eho, numnam iſta bona non ſunt? de his quidem alias diſputare licebit: nunc autem explicationi fabulae intenti ſimus. fiat ita. vides ergo, ubi portam iſtam praeterieris, aliud ſeptum altius, ut et mulieres extra ſeptum ſtantes, [16] meretricum inſtar ornatas? omnino. harum alia *incontinentia* vocatur, alia *luxuria*, alia *avaritia*, alia *aſſentatio*. quid ergo hic aſtant iſtae? obſervant eos qui aliquid a fortuna acceperunt. quid tum? exultant, et eos amplectuntur, et adulantur: utque apud ſe manere velint, poſtulant; ac vitam eis pollicentur ſuavem, otioſam et omnis expertem moleſtiae. quod ſi quis eis obſecutus, delicias amplexus fuerit; ei jucunda videtur ad tempus illa vitae ratio, dum [17] hominem quaſi titillarit; cum revera talis non ſit. ubi enim reſipuerit, ſe non comediſſe, ſed ab iis et comeſum, et contumelioſe tractatum eſſe, ſentit. itaque jam conſumptis iis quae a fortuna acceperat omnibus, mulieribus iſtis ſervire cogitur, et omnia perpeti, indecoreque ſe gerere, et propter eas quaevis pernicioſa in ſe admittere; cujuſmodi ſunt, fraudare, fana ſpoliare, pejerare, prodere, latrocinari, caeteraque his conſimilia. ſed cum eos haec omnia defecerint, traduntur poenae. qualis ea eſt? vides a tergo eorum aliquid feneſtellae ſimile, et [18] locum quendam anguſtum et tenebroſum? atque etiam mulieres quaedam foedae, et ſordidae, et pannis obſitae, ibi eſſe videntur? omnino. ea igitur quae flagellum tenet, *poena* dicitur: quae caput ad genua

demittit, *moestitia*: quae capillos evellit, *aerumna*. alius vero quidam, illis qui adstat, deformis, extenuatus, et nudus: ac per haec mulier quaedam, ei similis, deformis, et tenuis, quinam sunt? ille quidem, inquit, *luctus* vocatur; ejus vero soror, *desperatio*. his igitur traditur, et cum [19] his in cruciatibus vitam agit. deinde rursus in aliam domum conjicitur, *infelicitatis*: ubi, quod reliquum est aevi, in omni miseria exigit, nisi ei *poenitentia* forte fortuna occurrerit. quid tum sit? *poenitentia*, obviam ei facta, ex istis malis eum eripit; eique *opinionem* aliam, et *cupiditatem*, ad *veram eruditionem* perducturam, inserit; unaque eam, qua ad *falsi nominis eruditionem* perveniat. quid tum sit? siquidem, inquit, eam opinionem comprehenderit, quae [20] ipsum ad *veram eruditionem* perducat, ab ea purgatus servatur, et omnis calamitatis expers, ac beatus, omne tempus aetatis degit: sin minus, denuo a falsi nominis eruditione deducitur. pro Jupiter, ut ingens est, et alterum hoc discrimen! qualis vero, inquam, est *falsi nominis eruditio*? nonne vides, inquit, alterum illud septum? utique, inquam. extra id septum, juxta vestibulum, stat mulier quaedam, quae valde munda et composita esse videtur. eam vulgus, et vani homines, *eruditionem* vocant: [21] cum ea non sit, sed *falsi nominis eruditio*. ad hanc igitur ii, qui servandi sunt, et ad veram eruditionem perventuri, primum divertunt. numquid ergo alia via nulla est, quae ad veram eruditionem ducat? est, inquit. isti vero ho-

nipes, qui intra ſeptum obambulant, qui ſunt? falſi nominis eruditionis antiſtites, inquit, decepti, atque opinantes, ſe veræ eruditionis frui conſuetudine. quibus ergo nominibus appellantur iſti? alii poetæ, inquit, alii oratores, alii dialectici, alii muſici, alii arithmetici, alii geometræ,[22] alii aſtrologi, alii voluptarii, alii peripatetici, alii critici cæteriquæ horum non diſſimiles. mulieres vero illæ, quæ circumcurſare videntur, primis ſimiles, inter quas eſſe dicebas incontinentiam, et reliquas illius ſocias, quasnam ſunt? illæ ipſæ, inquit, ſunt. nunquid ergo et huc ingrediuntur? et huc, medius fidius, ſed raro; nec ita frequenter, ut in primum ſeptum. nunquid ergo et opiniones? nae, inquit. naſci et in his etiamnum potio, ab impoſtura propinata, et ignorantiæ, manet: atque etiam mehercule[23] una cum ea, abſentia. neque vero ab eis vel opiniones vel cæteræ vitia recedent, donec repudiata falſi nominis eruditione, veram ingreſſi viam, purgatricem iſtarum rerum vim biberint, et mala omnia quibus urgentur, ut opiniones et ignorantiam, et reliquam omnem vitioſitatem, ejecerint: tum demum enim ſervabuntur. dum vero hæc manſerint apud falſi nominis eruditionem, nunquam liberabuntur; nec illum multum, iſtarum quidem diſciplinarum ſubſidio, profligabunt. quæ ergo[24] via eſt, quæ ad veram eruditionem ferat? videſne, inquit, editum illum locum, qui a nemine incoli, ac deſertus eſſe videtur? video. ergo et januam parvam, et viam quandam ante januam, parum frequentem, et

a perpaucis tritam, ut quae et praeceps et aſpera, et praerupta eſſe videatur? omnino, inquam. ibi et tumulus excelſus cernitur, et anguſtus aditus, utrimque in profundum praeceps. video. haec igitur, inquit, via eſt, quae ad veram eruditionem ducit. et [25] quidem aſpectu, inquam, valde ardua. ergo et ſuperne juxta tumulum magnam rupem vides, et altam, undique praeruptam? video, inquam. vides ergo et duas mulieres, ſucci plenas, et robuſto corpore in rupe ſtantes, quae manus alacriter extendunt? video, inquam. ſed quae eis nomina ſunt? una, inquit, continentia vocatur, altera tolerantia. ſunt autem ſorores. cur vero manus adeo alacriter extendunt? hortantur, inquit, viatores ad eum locum progreſſos, ut bonis ſint animis, nec per ignaviam deſperent. fore enim, [26] ut poſt parvi temporis difficultates, in amoenam viam perveniant. ubi autem ad rupem aceeſſerint, quo pacto aſcendunt? nullam enim, quae eo ferat, viam perſpicio. ipſae a praecipitio ad eos nonnihil deſcendunt, eoſque ſurſum ad ſeſe attrahunt. poſtea jubent eos requieſcere: et paulo poſt eis dant robur et fiduciam, et pollicentur ſe eos ad veram eruditionem perducturas: ac demonſtrant, quam ea via ſit amoena, et plana, et expedita, et omnis expers mali, [27] ut vides. ita certe quidem apparet. videſne porro, inquit, ante lucum illum locum quendam, qui et amoenus videtur, et prati inſtar, multaque luce illuſtris? utique. videſne in prati medio etiam aliud ſeptum, et aliam portam? eſt ita. ſed quomodo voca-

tur locus ille? beatorum domicilium, inquit. hîc enim degunt virtutes omnes, et beatitudo. amoenus dubio procul is locus eſt. vides ergo, inquit, juxta portam ſtare matronam formoſam, conſtanti [28] vultu, aetate media, et jam ad ſenectutem declinante, veſte ſimplici, et aſciticii cultus experte? inſiſtit autem ſaxo non globoſo, ſed quadrato atque immobili. ei adſunt aliae quaedam duae, filiae ejus, ut videtur. ita quidem videtur. harum igitur media, eruditio eſt, inquit: altera, veritas: altera, ſuadela. cur autem quadrato ſaxo inſiſtit? indicio, inquit, eſt, et viatoribus viam ad eam eſſe tutam ac firmam, et accipientibus [29] munerum ejus fructum ſecurum. ecquae ſunt ejus munera? fiducia, ſecuritas ſeu vacuitas a perturbationibus, inquit ille. quamnam iſta vim habent? eam, ut ſciant, nihil unquam in vita ſibi mali eventurum. dii boni, inquam, quam praeclara munera! ſed cur ſic extra ſeptum adſtat? ut hoſpites, inquit, ſanet, eiſque vim purgatricem propinet. ubi vero purgati fuerint; tum demum eos ad virtutes adducit. quomodo iſtud? inquam. neque enim intelligo. ſed intelliges, inquit. fit enim hic perinde, ut ſi quis gravi affectus morbo ad [30] medicum perducatur. is vero purgationibus inprimis omnes morbi cauſas ejicit; ac tum demum vires confirmat, ſanitatemque reſtituit. ſin aeger medico non paruiſſet, merito ejectus a morbo interiſſet. haec, inquam, intelligo. ad eum ergo, inquit, modum ad eruditionem ubi quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim propinat; ut ante omnia

expurget et ejiciat mala, quae ſecum attulerat omnia: quaenam iſta? ignorantiam, et errorem apud [31] impoſturam hauſtum, et arrogantiam, et cupiditatem, et incontinentiam, et iracundiam, et avaritiam, caeteraque omnia, quae in primo ſepto ingurgitarat. poſtquam autem purgatus fuerit, quo eum mittit? intro, inquit, ad ſcientiam, et caeteras virtutes. quaſnam iſtas? non vides, inquit, intra portam coetum matronarum, quae et formoſae, et modeſtae videntur, atque etiam ficti nihil habent, minimeque comptae ſunt, ut caeterae? video. ſed quae [32] ſunt earum nomina? prima quidem, ſcientia dicitur: reliquae vero ejus ſorores, fortitudo, juſtitia, vitae integritas, temperantia, modeſtia, liberalitas, continentia, clementia. O pulcherrimas, inquam! quanta in ſpe ſiti ſumus! ſiquidem intellexeritis, inquit, et uſu vitae confirmabimini in iis quae auditis, enimvero, inquam, ſummo ſtudio elaborabimus. itaque ſalvi eritis, inquit, hae vero cum eum ſuſceperint, quo deducunt? ad matrem ſuam, inquit. ea vero quae eſt? beatitudo, inquit. cujuſmodi vero eſt? videſne viam illam, quae [33] ducit ad faſtigium illud, quae arx eſt ſeptorum omnium? in veſtibulo igitur matrona, conſtanti aetate, et formoſa, in alto ſolio ſedet, compta liberaliter, et citra luxum, corona florida peregregie ornata. ita ſane videtur. ea igitur beatitudo eſt, inquit. cum autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? coronat eum, inquit, ſua vi, caeteraeque virtutes omnes, ut eos qui maximis ſint certaminibus defuncti. quibus

autem certaminibus is eſt defunctus? [34] inquam. tum ille: maximis, inquit; et maximas belluas, quae prius ipſum devorabant, et cruciabant, et ſervitute premebant, ſuperavit omnes, et a ſe profligavit, ipſe ſui juris factus: adeo ut illae jam ei ita ſerviant, quemadmodum ipſe dudum illis ſerviebat. quaſnam dicis belluas? perquam enim audire cupio. primum, inquit, ignorantiam et errorem. an vero eas eſſe belluas non cenſes? et quidem maleficas, inquam. deinde dolorem, luctum, avaritiam, intemperantiam, et omnia genera vitiorum. [35] his omnibus imperat; non paret, ut prius. O praeclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! verum illud etiam mihi dicito: quae vis eſt illius coronae, qua eum ornari dicebas? beatifica, o adoleſcens. nam qui ea vi coronatur, fit beatus, et malorum expers: nec in aliis ſpem felicitatis habet repoſitam, ſed in ſemet ipſo. O praeclaram victoriam! ubi autem coronatus eſt, quid facit quove abit? virtutes eum deducunt eo unde ante venerat: [36] et oſtendunt ei illos qui ibi agunt, ut male et miſere vivant, et ut vitae naufragium faciant, et errent; et quaſi victi ab hoſtibus ducantur, alii ab incontinentia, alii ab arrogantia, alii ab avaritia, alii vanae gloriae ſtudio, alii ab aliis malis. quibus e difficultatibus, quibus conſtricti tenentur, ipſi eluctare non poſſunt, ut ſerventur, et huc perveniant: ſed per omnem aetatem turbantur. quod eo illis accidit, quod viam hanc invenire non poſſunt: quippe obliti [37] mandatum quod genius dederat. recte mihi dicere

videris. ſed rurſus illud dubito, cur virtutes eum locum illi monſtrent, unde prius huc venerat. non ſatis norat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum quae ibi gererentur: ſed dubitabat; et, ob ignorantiam et errorem quem imbiberat, ea quae bona non ſunt, bona eſſe putabat; et mala, quae mala non ſunt. quare male vivebat, ut caeteri, qui ibi degunt. nunc vero conducibilium rerum ſcientiam conſecutus, cum ipſe bene vivit, tum iſtorum miſerias perſpicit. haec autem [38] contemplatus, quid agit, aut quo vadit? quocunque voluerit, inquit. ubique enim in tuto eſt, non ſecus ac ſi Corycium antrum teneret. et quocunque pervenerit, omnino honeſte vivet, ab omni periculo remotiſſimus. omnes enim eum libenter ſuſcipient, ut aegroti medicum. numquid ergo illas quoque mulieres, quas dicebas eſſe belluas, timere deſiit, nihil ab eis exſpectans mali? nihil. neque enim vel ab dolore, vel ab moleſtia, vel ab incontinentia, vel ab avaritia, vel a paupertate, vel [39] ab ullo alio malo vexabitur. omnibus enim dominatur, omnibus eſt ſuperior iis a quibus ante exagitabatur; quemadmodum viperarii. nam ſerpentes, qui omnes alios ad necem uſque perſequuntur, illos non laedunt, eo quod hoc veneni remedium habent. ita et hunc nihil laedit, eo quod remedium habet. recte mihi dicere videris. ſed illud etiam mihi explica, quinam ii ſint qui inde a tumulo adventant? quorum alii coronati, ſpeciem hilaritatis prae ſe ferunt: qui vero coronis carent, [40] deſperabundi, cum cruribus et capitibus

attritis esse, tum a mulieribus quibusdam detineri videntur? qui coronas gestant, inquit, incolumes ad eruditionem pervenerunt, eaque se potitos esse laetantur. qui autem coronis carent, partim ab eruditione repudiati recedunt, male ac misere affecti; partim ignavia debilitati, cum ad tolerantiam ascendissent, retro redeuntes, nullo certo itinere oberrant. mulieres vero, eos affectantes, quae sunt? aerumnae, inquit, [41] et molestiae, et desperationes, et ignominiae, et ignorationes. si ita est, ut dicis, mala omnia eos affectantur. utique profecto mala omnia. cum vero isti in primum septum ad luxuriam et incontinentiam redierunt, non semetipsos accusant: sed statim et eruditioni, et id iter ingressis maledicunt, ut aerumnosis et miseris atque infelicibus, qui ea vita, quam ipsi agant, relicta, male vivant, nec perfruantur ipsorum bonis. quae vero bona esse dicunt? luxum, et [42] incontinentiam, ut summatim dicam. nam pecudum more gulae servire, maximorum bonorum esse fructum opinantur. alterae vero mulieres illinc profectae, hilares et ridentes, quibus nominibus appellantur? opiniones, inquit: et perductis ad eruditionem iis qui ad virtutes sunt ingressi, redeunt, ut alios adducant, atque renuncient, eos quos illo adduxerint, jam beatos esse factos. utrum igitur, inquam, istae ad virtutes ingrediuntur? non, inquit. neque enim fas est opinionem [43] intrare ad scientiam: sed eruditioni tradunt illos. quos cum eruditio susceperit, redeunt istae, rursus alios adducturae; veluti naves, expositis sarcinis

reductae, aliis rebus onerantur. ista quidem mihi recte explicare videris. sed illud nondum declarasti, quid genius in vitam introëuntibus praecipiat. ut bonis animis sint, inquit. quare bonis animis esse et vos. enarrabo enim omnia, neque quicquam praetermittam. recte dicis, inquam. rursus igitur [44] extenta manu, videtis, inquit, mulierem istam, quae caeca esse videtur, et rotundo saxo insistere, quam vobis modo dixi fortunam appellari? videmus. huic, inquit, fidem habere vetat, aut quicquam firmum putari, tutove possideri, aut pro suo teneri, quod illi acceptum referatur. nihil enim obstare, quo minus ea eripiat, et alteri tradat. saepe enim eam hoc facere solere. ob eam igitur causam monet, ne vincantur illius muneribus; neve gaudeant cum largiatur; [45] neve doleant cum eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. neque enim quicquam consulto facere, sed temere atque inconsiderate, sicut ante vobis dixi. quare genius monet, ne mirentur, quicquid illa faciat: neve malos mensarios imitentur, qui accepta ab aliis pecunia gaudeant tanquam sua, eademque repetita indignentur, atque injuriam sibi factam putent; obliti nimirum, ea conditione apud se fuisse depositam, ut [46] absque ullo impedimento a creditore reciperetur. eodem ergo modo jubet genius erga ejus munera esse affectos: et id fortunae esse ingenium meminisse, ut et, quae dederit, eripiat, et subito longe plura largiatur, rursusque auferat ea quae dederat: nec ea solum, sed illa etiam quae illi ante habuerint,

quae igitur det, accipi jubet ab ea; iisque acceptis quamprimum accedi ad conſtantem et tutam largitionem. quaenam illa eſt? inquam, quam ab eruditione ſunt accepturi, ſi eo pervenerint incolumes. ea vera quae eſt? vera ſcientia, inquit, rerum utilium, largitioque conſtans, tuta et immutabilis. quare celeriter ad hanc jubet confugi: cumque ad mulieres illas, quas ante dixi incontinentiam et luxuriam appellari, pervenerint, etiam ab iis ſtatim diſcedi, ac ne his quidem fidem haberi ullam: donec ad falſi nominis eruditionem progreſſi fuerint. apud hanc vero ad tempus eos commorari jubet; et quicquid voluerint, ab eo pro viatico accipere: poſt [48] celeriter inde ad veram eruditionem contendere. haec ſunt mandata genii: quae qui aut non obſervat, aut non recte accipit, malus male perit. ac fabula quidem, hoſpites, quam tabula continet, hujuſmodi eſt. ſi quid vero amplius de horum unoquoque percontari placet, licebit. ego enim vobis dicam. recte, inquam, dicis. quid ergo eos genius a falſi nominis eruditione jubet accipere? ea quae uſui eſſe videntur. quaenam illa ſunt? literae, inquit, et caeterae diſciplinae: quas et [49] Plato adolescentibus freni eſſe inſtar ait, ne aliis rebus diſtrahantur. num vero neceſſe eſt iſtas accipere eum, qui ad veram eruditionem pervenire velit, an non? nulla id quidem neceſſitas cogit. nam commodae illae quidem ſunt, ſed ad incrementa virtutis nihil conferunt. itane eas nihil conferre ad id dicis, ut viri meliores evadamus? licet enim

vel ſine his fieri meliores, inquit. neque tamen inutiles ſunt etiam iſtae. ut enim aliquando per interpretem ea quae dicuntur cognoſcimus; et tamen non incommodum fuerit, [50] nos ipſos illius linguae accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem perceperimus: ſic diſciplinis iſtis carere, nihil eſt quod vetet. non ergo meliore conditione ſunt caeteris iſti mathematici, nec facilius poſſunt fieri meliores? quo pacto, inquit, praeſtarent caeteris, cum eos de rebus bonis et malis non minus ſentire perperam conſtet, quam caeteros mortales, et omni adhuc vitiorum genere conſtrictos teneri? nihil enim vetat, noſſe literas, et tenere diſciplinas omnes, et aeque tamen eſſe ebrioſum, intemperantem, avarum, injurium, [51] proditorem, denique amentem. multos certe quidem tales videre licet. quae ergo, inquit, iſtorum quaſi praerogativa eſt ob iſtas diſciplinas, ut viri evadant meliores? nulla omnino eſſe videtur, ſiquidem ita ſe res habet. ſed quae cauſa eſt, inquam, cur in ſecundo verſentur ſepto, tanquam verae eruditioni vicini? et quem, inquit, inde capiunt fructum? cum ſaepe videre liceat aliquos e primo ſepto ab incontinentia caeteriſque vitiis in tertium ſeptum pervenire ad [52] veram eruditionem, qui iſtos diſciplinarum ſectatores praetereunt? quis ergo jam dicat, eos praeſtare caeteris? aut igitur ſegniores ſunt, aut minus dociles. quomodo iſtud? inquam. quia, qui in ſecundo ſepto ſunt, ut nihil aliud, illud certe peccant, quod ea ſe ſcire profitentur quae neſciunt. qua

opinione dum imbuti ſunt, ſegniores eos eſſe neceſſe eſt ad veram eruditionem expetendam. deinde alterum illud non vides, ut opiniones etiam e primo ſepto adhuc ad eos commeent? quare nihilo caeteris hi meliores ſunt, niſi cum ipſis etiam poenitentia ſe conjunxerit: [53] perſuaſumque habuerint, non vera, ſed falſi nominis eruditione ſe eſſe praeditos, a qua in errores inducantur, eoque ſtatu rerum ſalvi atque incolumes eſſe nequeant. et vos igitur, hoſpites, inquit, niſi ita feceritis, et in iis quae diximus, diu multumque verſati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam ſaepius eadem revolvenda ſunt, nec intermittenda, ſed caetera prae his ſupervacanea putanda,) nullus vobis eorum uſus erit quae auditis. faciemus. ſed hoc declara, cur bona non ſint ea quae homines a fortuna accipiunt? ut vita, ut ſanitas, divitiae, [54] gloria, liberi, victoria, caeteraque his ſimilia? contraque ea quae his adverſantur, cur mala non ſint? omnino enim admirabilis, et incredibilis iſta nobis videtur oratio. age ergo; da, inquit, operam, ut ad ea, quae rogâro, id reſpondeas quod tibi videtur. ita faciam, inquam. utrum igitur etiam ei, qui male vivit, bonum eſt vivere? non videtur mihi; ſed malum. quo pacto ergo, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt? quia ut male viventibus, malum mihi videtur vivere; ita bene, bonum. et malum igitur eſſe [55] dicis vivere, et bonum? ego vero. cave abſurde loquaris. neque enim fieri poteſt, ut res eadem et mala et bona ſit. ſic enim et utilis erit et noxia, ſimulque ſemper et

expetenda et fugienda. abſurdum id quidem. ſed, ſi is, qui male vivit, malum habet; quo pacto ipſa vita mala erit? atqui non idem eſt, inquit, vivere, et male vivere. annon et tibi videtur? profecto nec mihi videtur eſſe idem. male igitur vivere malum eſt. vivere autem non eſt malum. malum enim ſi eſſet, etiam bene viventibus [56] utique eſſet malum. vitam enim haberent, quae malum eſſet. vera mihi videris dicere. quia ergo fit ut vita utriſque ſuppetat, tam male quam bene viventibus; vivere neque malum fuerit, neque bonum; ſicut neque ſecare et urere. nam aegrotantibus quidem ea ſalubria ſunt, ſanis vero noxia. eodem igitur modo, et vita ſe habet. proinde ſic tu rem conſidera: maleſne male vivere, an mortem bene oppetere, ac fortiter? ego vero honeſte mori. ergo neque mori eſt malum. ſiquidem oppetere mortem [57] ſaepe magis eſt expetendum, quam vivere. ſunt iſta vera. eadem ergo eſt et ſanitatis ratio, et morborum. ſaepe enim valere non prodeſt, ſi caſus aliquis ita tulerit. vera dicis. age vero, et divitias eodem modo conſideremus: ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſaepe videre licet, eundem et habere divitias, et male miſereque vivere. Mehercule multos. nihil ergo eis divitiae conferunt ad bene beateque vivendum? non videtur, cum ipſi mali ſint. viros ergo bonos, non divitiae, ſed [58] eruditio facit. probabile quidem eſt. hac ergo ratione divitiae quî bonum ſunt, cum poſſeſſores ſuos in eo non adjuvent ut fiant meliores? ita videtur. ergo nonnullis ne expedit quidem eſſe divites, cum di-

vitiis uti neſciant. mea quidem opinione. quo pacto ergo id quiſquam bonum judicabit, quod ſaepe nullo modo ſuppetere prodeſt? nullo pacto. ſi quis ergo divitiis bene et perite uti ſcierit, bene vivet: ſin minus, male. veriſſima dicere mihi videris. ad ſummam, quia haec aut in pretio ſunt, ut bona; aut in contemptu ut mala: [59] id ipſum eſt quod homines perturbet et laedat; cum ſcilicet ea mortales magni faciunt, ſeque per ea ſola felicitatis fore compotes opinantur: eorumque cauſa ordine faciunt omnia, etſi maxime impia eſſe videantur. haec vero eis accidunt, quia, quid bonum ſit, ignorant. illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. multos autem videre licet in divitiarum poſſeſſionem ex peſſimis ac turpiſſimis facinoribus deveniſſe, veluti proditionibus, depraedationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliiſque compluribus et pravis operibus. ita res eſt. ſi igitur, ut par eſt, ex malo bonum nullum provenit; divitiae vero ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum eſſe neceſſe eſt. ſic ex iſto ſermone contingit. caeterum ne [60] ſapientia quidem et juſtitia ex malis operibus acquiri poteſt: neque itidem injuſtitia et inſipientia ex bonis. ſiquidem ipſa eadem ſimul conſiſtere non poſſunt. divitias vero et gloriam et victorias et reliqua id genus multa cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. quapropter haec neque bona neque mala cenſeantur. caeterum ſapientia duntaxat bonum: inſipientia vero malum. recte, inquam, et ſufficienter mihi dicere videris.

FINIS.